

HỒI 85

HOÀNG TỬ HAY TỬ NHÂN

Trầm Lãng ăn một cách ngon lành, thức ăn đã ngon, mà hắn cũng cần bồi dưỡng cho sức lực, hắn biết nhất định phải có cơ hội. Và khi gặp cơ hội là phải phản ứng thật nhanh.

Bạch Phi Phi không nói nữa, nàng chỉ lo đút cho hắn. Và như cố ý khuyến khích hắn ăn nhiều.

Hắn ăn xong, nàng đứng dậy nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Bây giờ anh có cần gì nữa không?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Không.

Bạch Phi Phi cười:

- Có cũng không dám nói.

Nàng xoay mặt lại dịu dàng và yêu điệu đi ra.

Trầm Lãng trơ mắt nhìn theo cho tới khi nàng khuất bóng. Hắn chép miệng thở

dài...

Nàng quả là cô gái dị thường, dị thường đến mức không làm sao đoán được.

Ngôi thạch thất lại trở về im lặng gần như mộ phần.

Trên đời này có lẽ ít người chịu đựng nổi lâu dài trong khung cảnh tịch mịch và cô đơn như thế.

Trầm Lãng làm bầm trong miệng:

- Có phải mình quả không cần việc gì nữa hay không? Tại sao mình không thể

nói?

Hắn nằm ngửa trên giường mơ màng nhớ đến Bạch Phi Phi. Nhớ đến khuôn mặt yêu kiều, nhớ đến vóc người thon nhỏ, nhớ đến suối tóc mịn màng, nhớ đến hơi hương diu diu và gò ngực phập phồng của người trinh nữ...

Bỗng nhiên, Trầm Lãng nghe dòng máu nóng trong người lưu chuyển, hắn cảm thấy mình như đang ham muốn, như tuổi xuân thì đang độ khát khao...

Thân thể đã không cử động được, mà chân khí cũng không làm sao đề kháng. Hắn cố cắn răng chịu đựng...

Càng chịu đựng, Trầm Lãng càng nhớ tới Bạch Phi Phi...

Lời lẽ có vẻ nguy hiểm của nàng nhưng hình như lại đúng, hình như có... ít nhiều chân lý, thứ chân lý trần trụi mà lại là thực tế trên đời.

Trầm Lãng nằm ngửa nhìn trần trần lên trần nhà mà chịu đựng...

Hai mang tai hắn nóng bừng bừng, cổ nghe khô cháy và mồ hôi đầm ướt...

Hắn đang gần như đứt hơi trong sự chế ngự khát khao trong cơ thể thì chợt nghe một tiếng động khẽ, hắn ngẩng lên nhìn thấy Bạch Phi Phi đang đứng dựa đầu giường...

Tay bưng chén nước, nàng vừa cười vừa hỏi:

- Có khát nước lắm không?

Trầm Lãng nói nghe đặc sệt:

- Khát... khát lắm.

Nàng nắm chặt tay Trầm Lãng nói gần từng tiếng:

- Anh biết không, tất cả những chuyện đó đều do bàn tay sắp xếp tinh tế của tôi... đó là một kế hoạch, một kế hoạch đã thi triển gần hết và đang tiếp tục thi hành phần chót. Tôi dám cả quyết thách thức không một con người nào dù tài ba cách mấy, dù người đó là... Trầm Lãng cũng không phá hoại được kế hoạch thần diệu nhất của tôi...

Ngày “vĩ đại” nhất mở màn.

Tất cả quả nhiên được tiếp tục thi hành trôi chảy, không một chút gì trở ngại, không một chút gì sơ hở...

Màn kết thúc của vở bi kịch thể thảm nhất bắt đầu.

Hùng Miêu Nhi mặc bộ đại hồng bào lộng lẫy, mặt mày sạch sẽ, chải gỡ đàng hoàng, nhưng gương mặt của hắn vẫn hầm hầm, đôi mắt tròn xoe dễ sợ...

Vương Lâm Hoa ngó hắn cười cười bằng đuôi mắt:

- Hùng huynh, thật tôi không ngờ anh lại dễ coi như thế ấy. Hôm nay trông anh người ta cứ tưởng là một... tân trạng.

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng:

- Còn người, người thì rất giống là... con cháu của ta.

Vương Lâm Hoa bật cười, Hùng Miêu Nhi mắng xong rồi bất giác bật cười...

Tình thế quả là đáng tức cười.

Cả bọn khách “bất đắc dĩ” này trông không khác chi hình nộm, họ ngồi trên những chiếc đôn bọc gấm cực kỳ sang trọng, tiếng sênh tiếng trúc du dương nổi lên từ phía bên ngoài, bọn đại hán từng cặp bước vô khiêng bọn Hùng Miêu Nhi ra khỏi nhà giam...

Y hết đám rước thần.

Đại điện rộng mênh mông, đèn hoa kết tụ giăng rực rỡ. Cung điện cổ lỗ được điểm xuyết tân kỳ bởi sự trang hoàng khéo léo, làm nổi bật một cái gì đó rất đặc biệt.

Đúng như lời Trầm Lãng nói, Khoái Lạc Vương là một nhân vật phi thường, cung cách và chỗ ở cũng phi thường.

Trước khung cảnh huy hoàng, nhưng bọn Hùng Miêu Nhi vừa vào tới chợt có một cảm giác hơi rờn rợn...

Sự trang hoàng đẹp đẽ và sang trọng vẫn không làm sao che hết dấu vết sầm sập âm u. Đồ án kỳ dị ẩn tàng một cái gì đó huyền bí khi dựng nên cung điện này, bây giờ được trang điểm xáo trộn ít nhiều, nhưng chính sự xáo trộn mà không che lấp hết ấy nó làm cho khung cảnh trở thành ngơ ngớ, cái gì đó khiến cho lòng người linh cảm đến chuyện bất thường.

Thềm đá hoa cẩm ngọc được phủ lên tấm thảm mại hồng đậm, phía tận cùng bên trong có một chiếc bàn mặt ngọc và hai chiếc ghế bành phủ gấm thêu hoa, vòng quanh theo thành ghế, những đường kim tuyến nổi lên óng ánh.

Nhất định đó là ngôi vị của tân lang và tân giai nhân. Phải nói là ngôi vị của Vương Gia và Vương Phi mới đúng.

Lúc Chu Thất Thất được khiêng vào thì Trầm Lãng đã có mặt ngồi phía sau chiếc bàn dài.

Nhìn Trầm Lãng đã không biết bao nhiêu lần, nhưng bây giờ vừa vào tới thấy hẳn là Chu Thất Thất cảm nghe như... nghẹt thở, mắt nàng rực lên y như có thấp đèn.

Trầm Lãng cũng đang mỉm cười nhìn nàng chằm chập...

Thật là đáng tạ ơn trời phật, lần này thì họ cho Chu Thất Thất và Trầm Lãng ngồi

gần.

Trầm Lãng hỏi bằng một giọng thật dịu:

- Mấy ngày rày nghe trong người có khoẻ mạnh không?

Chu Thất Thất cắn chặt môi không nói...

Tâm lý đàn bà quả thật lạ lùng.

Trầm Lãng hỏi luôn:

- Sao không thèm ngó tới tôi vậy?

Chu Thất Thất vẫn làm thính, hai mắt nàng hồng hồng lóng lánh.

Trầm Lãng dịu giọng hơn nữa:

- Làm gì mà buồn như thế?

Chu Thất Thất cắn môi cho khỏi bật khóc:

- Tự nhiên là tôi đâu có được vui vẻ như anh.

Trầm Lãng ngạc nhiên:

- Tôi vui à?

Chu Thất Thất nói:

- Có người phục thị cho anh, có người lo thay đổi quần áo cho anh thì làm sao không vui?

Bây giờ thì không ngăn được nữa, nói xong câu đó, nước mắt nàng nhỏ rờn rờn...

Trầm Lãng cười:

- Nữa, lại dở trò trẻ con ra nữa. Không sợ người ta cười à?

Chu Thất Thất vùng vằng:

- Tôi hỏi anh, vậy chứ... người ta bảo là người ta đã cùng với anh... có cái gì... mà cái... đó là cái gì chứ?

Trầm Lãng bật cười:

- Tại làm sao Thất Thất cứ đi tin người ta như thế chứ?

Chu Thất Thất hay một cái thật dài:

- Anh không vui thế sao anh lại cười được chứ?

Trầm Lãng thấp giọng:

- Thật tình thì tôi cũng hơi vui, nhưng tuyệt đối không phải cái vui như cô nói.

Chu Thất Thất gặng lại:

- Chứ anh vui cái gì?

Giọng Trầm Lãng càng thấp hơn nữa:

- Bây giờ thì không nên hỏi, lát nữa tự nhiên sẽ biết.

Tia mắt Trầm Lãng ngời ngời thật khó ai đoán nổi đôi mắt ấy chứa đựng những gì, Chu Thất Thất nhìn vào đôi mắt ấy, nàng thở ra không nói nữa, nàng im lặng trong thái độ bằng lòng.

Từ ngoài hành lang cho đến bên trong đại điện, bọn cầm y đại hán thuộc hạ Khoái Lạc Vương ngồi đứng dài, dáng sắc của họ trang nghiêm, cẩn mật.

Hành lang hai bên màn trướng tầng tầng lớp lớp, hai hàng nhạc hầu thấp thoáng xa xa...

Hôn lễ chưa tới giờ khai mạc, không khí trong đại điện lặng im thin thít, thật là giây phút vừa ngọt ngào vừa trang trọng chưa từng thấy.

Qua mấy phút sau, Phương Tâm Kỳ từ ngoài đi vào, tự nhiên con người hẳn cái gì cũng hoàn toàn đổi mới, có thể nói những gì thuộc về “dự hôn lễ” đã được hẳn “vỡ trang” từ đỉnh đầu xuống gót chân.

Trầm Lãng nhìn hẳn mỉm cười:

- Bữa nay chắc huynh đài bận lắm nhỉ?

Phương Tâm Kỳ vòng tay cười:

- Được có việc bận nhiều, đệ càng cảm thấy cao hứng hơn lên.

Trầm Lãng hỏi:

- Tình hình bên ngoài ra sao nhỉ?

Phương Tâm Kỳ cười bằng giọng đặc ý:

- Trời trong vắng vặc không gợn mây, khung cảnh của đất trời êm tịnh khiến cho không một ai có thể có ý nghĩ đánh giết lẫn nhau...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Thật sự sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?

Phương Tâm Kỳ làm một cử chỉ tự tin:

- Trong một chu vi mấy trăm dặm cây cỏ sơn sơn, muôn thú an nhàn thư thái, không ai có thể tìm thấy triệu chứng bất thường. Trầm Lãng công tử hãy yên tâm, ngày vĩ đại của Vương Gia tuyệt đối không có một kẻ nào điên cuồng khuấy nhiễu.

Trầm Lãng cười lớn:

- Như thế thì ngày nay tôi phải một phen say khướt rồi.

Phương Tâm Kỳ nói:

- Trầm công tử, Chu cô nương, Hùng công tử và Vương công tử là số tân khách duy nhất trong hôn lễ của Vương Gia, xin bốn vị cứ thật tình, thật tình để đáp lại nhã ý của người chủ tiệc.

Chu Thất Thất hơi ngạc nhiên:

- Chỉ có bọn tôi là khách thôi à?

Phương Tâm Kỳ cười:

- Trong võ lâm hiện nay, trừ các vị ra thì còn ai xứng đáng là tân khách của Vương Gia nữa chứ?

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Thật là vinh hạnh cho tôi biết bao nhiêu.

Ngay lúc đó, một gã Cấp Phong kỵ sỹ từ ngoài hội hả đi vô nói với gã Cấp Phong đệ nhất:

- Đại ca, hãy chuẩn bị mau lên, hôn lễ sắp khai mạc rồi đó.

Gã Cấp Phong đệ nhất lật đật đi ra...